



საქართველო საქართველო

საქართველო
საქართველო
პარასკევი
20
საბლი
№ 16 (2744)
გამომცემის
58-0 წელი
1990

საქართველოს მფარველთა კავშირის გამომცემის ორგანო

სააღმომო ეპისტოლე

უფილდისა და უნებარესის, სრულიად საქართველოს
კათოლიკოს-პატრიარქის

ტილია II

ყოველთა ქართველთა, მკვიდრთა
საქართველოსა და სამშობლოსა სა-
ზღვრებს გარეთ მცხოვრებთა:
მადლი უფლისა ჩუენისა იესო
ქრისტესი და სიყვარული ღმრთისა და
მამისა და ზიარება სულისა წმიდისა
იყვენ თქვენ ყოველთა თანა, ამინ.
ქრისტესი მიერ საყვარელნი ძმანი
და ძაგნი

ძრისტა პლდვა

„ღამე იგი განვეყვარა და ღღე
შემოგვეახლა: განვიმარნეთ უკეთ
ქმენი ბნელისანი და შევიმოსთ სა-
მუველი ნთისისა“ (რომ. 13, 12).
ასევე ქრისტესი ძველ დროს მო-
მხარის სასწავლის განსწენება კი არ
არის, არამედ რელიური შეხედარა
აღდგომულ მაცხოვრებელს: ეს არის
სიხარული, რომელსაც მხოლოდ პირ-
მწმუნე გრძნობს და განიცდის; ეს
არის სიხარული ადამიანის აგუსლი
ფაუტყენელი, მისი მადლით დეუსო
ყველას სიყვარულით გილოცავთ:

ძრისტა პლდვა

აღსდგა მშობლბა და ნათელი სო-
ფლისა: აღსდგა სირბინი და ქეშმანი-
ტბა, აღსდგა მერეო ადამი — ღმე-
რით ვნებული, უფალი უფლებათა.
სხელუ ვარკობა მისმა ყოვლდ-
მობერბა სულმა შემსრბა სიკურელნი
სიკვილისა, ბუენი ჯოჯობისანი და
თავის მორწყვით გაუსწრა წინაპარ-
თა ცოდვის მიზეხით დახშული კარი
ცისა და სამთბოსისა.

„ქრისტესი მიეცა ცოდვათა ჩენთა-
თვის და აღსდგა განმართლებისა ჩე-
უნისათვის“ (რომ. 4, 25); გვემავსით
ქრისტესს, რამეთუ ჩვენი ხსნისათვის
მსგავს ჩენდა იქნენ; განიდგომენ,
რამეთუ იგი ჩვენი მიზეხით განკო-
ცდა; თავი დაიმბალა, რათა ჩვენ
აღვემადლებინებო; სიღვლის წაუღ-
და ღდაკი, რათა ჩვენ გავიდოდრე-
ბინებო; იქნა მურარკაცურული, რა-
თა ჩვენ განვადლებინებო; იყო სატა-
ნველით გვემუღო, რათა ჩვენ ძუ-
ვდა მოვეკურებინებო; მოცდა, რომ გა-
მოვეკურებინებო; აღსდგა, რომ ქვეყ-
ნელს შოაიყენებულნი ზეცის სინა-
ვლეს შოაიყენებოდით (გრგოლ ღმრთის-
ქაბუკვა).

წაწლობრივ მაინც რომ ვიგრძ-
ნით მაცხოვრების მიერ ვაღებულნი
მსხვერპლის სიღაღად და ჩენდამი
მისი უსაზღვრო სიყვარული, საკუ-
თასი სულში უნდა ჩხვიდეთო; თი-
თოველთა ცალცალკე და ყველაზე
ერთად უნდა განვიცადოთ ჩვენი სი-
სუსტები; ვამბობთ ჩვენი ცოდვი-
ნი მიდრეკილებით, რათა მართალ
მეზურეკავით გულით შევთხოვოთ

შემოქმედს. ღმერთო, მილხინე მე
ცოდვილს; და იმ მეზურეკავით მი-
წოდოთ შინდელს და მტკევება ცოდ-
ვითა ჩენთა.
ღიბს, ღღეს ჩვენი მოვალეობაა,
თვალი გავსწოროთ რეალობას. შე-
გინერდეთ და ვიდრე ხეალისკენ მი-
მავალ გზას საბოლოოდ დავადგებო-
დეთ, დავფიქრდეთ. ვინ ვიყავით და
რად ვექეით? დავფიქრდეთ, რო-
გორ ვიბოვით საკუთარი თავი, საით
გვიმიტებს ინსტიტუტი და სინადღე-
ლში კი სად არის ის ერთადერთი
გადამარჩენელი ბილიკი, რომელსაც
ჩვენი სული დაეძებს?

ჩვენი ერთგულ არსს, ჩვენი ერო-
ვნული მთლიანობას, როგორც ბრძა-
ნებს წმინდა ილია მართალი, სამი
მძლავრე უსუკი ასწავლივთ: საკუ-
თარი მიწა, ქრისტიანობა და ენა ქა-
რთული. მათ თვლილიწინებით უნდა
გავფიქრობდეთ. რადგან თუ ქარ-
თველია შირის დიკარეა გრძნობა
და განცდა ამ ქვემარტებისა, იმ გა-
დამარჩენელ ბილიკს ვერასდროს მი-
ვაგნებთ.

სააღდგომო ეპისტოლეში მინდა
შეგვინ ჩვენი ღღეხადლოების ზო-
გიერთ მტკენელუ საკითხს.

სამწუხაროდ, წარსულმა წლებმა
ჩვენი აზროვნებას დსკოლოგიური
რღვევის შექანიზმის დლი დასაცა;
მისი მიზანი იყო ადამიანის არსიდან
ღმერთის განდევნა და იმ ადგილის
დაკავება. ამიტომ ყველაფერი, რაც
აღნიშნულ პრიციპის არ ემორჩილე-
ბოდა, იცოლოგისთვის მიუღებელი
იყო. არ სჭირდებოდა მას დემოკრატი-
ა, სიყვარული, თავისუფლება, ქეშმა-
რებება... რწმენისა და ინტელექტის
ურაყვანად განაბარბა მსოფლიოდე-
ლოლობისა და ზოგადადამიანური
მწმუხმის რღვევა; სინათლის ადგე-
ლობის გამძვუნა სინებულ, სიყვარული
ადგელობა — სიმუღელი, ცოდვის ნა-
ცოვლი — უმეტიება, ღვთის ნა-
ცოვლი — ურწმუნობა. ხენიდა და
სულიერობა ისე დაინთქა მგდრად
წამობ იცოლოგიის კრძამში, ისე გა-
ილია და გავდრეკილბა, ვერც კი
ვიგრძნობთ, რომის დაკარგვით იგი-
ადამიანი იქცა მთავისთვის მებრალ
სამშე მანქანად, ფრთბადა.

ჩვენი დაბალი სულიერობის მანი-
ფესტაციები ბუენი მავალითა, ზურე-
ფატიბა.

რით შეიძლება ავსნანთ, თუ არა
ამით, ქართველის მიმართ ქართველი
ადამიანისგე დაუნდობელი სისასტი-
კე? ჩვენი სულიერი ჩენის თვალწინ
ერთმანეთს სოციალნი ისეთი ღაბრ-
დობით, ისეთი გამტეხობით, ასეთი სა-
სტელოსათვის ჩენისტრანი კატი სამ-
შობლის მტერისად არ გასწირება.
ანდა სიადნ მძღის ჩვენი ღღოლ უ-

ბელი სურვილი. გამოსწორება და-
ვიწყლო სხვით და არა ჩვენი თავით?
რატომ ვნებდეთ სხვის ნაკლს და სა-
კუთარს კი არ ვამჩნევთ, რატომ ვნებ-
დავით სხვა ადამიანში მხოლოდ „სა-
ვლეს“ და იმის კი არ ვფიქრობთ,
რომ უფალს ძალუმი „სავლეს“ აქცე-
ოს „აბაღელ“. ცოდვილი — წმიდა-
ნად, ბოროტი — კეთილად. ამპარ-
ტენება ჩვენი ხშირად იქმნებოთ კი
მთის, რომ ამ გარდაქმნასაც ვერ ვი-
წინებთ; გვემურს, გვიდა, ადამიანი, რო-
მელსაც ჩვენ ასე მკაცრად ვაკირტი-
კნდით, განვიკითხავით, სამუდამოდ
ბოროტი დარჩენს. გვაფიქვდება მაკ-
სოვრის ერთადერთი მთავარი მცენება:
ღვთისა და მოყვასის სიყვარული. ეს
თუ ახლავს კაცს, მაშინ იგი მიმტე-
ვებულბა ჩვენი სამშობლო. ეს
მტეველობამ დაღუბა საქართველო.
ასეთ ბოროტებამ დაკარგულია არა
მარტო ქრისტიანული სული, არამედ
ადამიანურიც, უნდა გავხსოვდეს სტ-
ტევენი წმინდას მართალი დიდისა: ბო-
როტებმა ბოროტებით არ აკურნება,
მას სიყვარულით უწინაშე მხოლოდ.
ქრისტესთნულ რწმენებ და სიყვა-
რულზე დაფუძნებულბა მიმტევე-
ლობამ“ კი არ დავგვლება, გადავგა-
რინბა.

ჩვენი ერის წინაშე დიდი პრობლე-
მები ღდას. მდგომარეობა რთულ-
დება და უარესდება იმითაც, რომ
ქართველთა შირის არ არის თანხი-
ბა, მეტიც, ხშირად მტრობაა, რაც
განსაკუთრებულად გამოიხედბა თა-
ნამედროვე პოლიტკური ცხოვე-
რბის ფონზე.

ზავალპარტიულობა შესანიშნვეი
და ნამდილოდ დემოკრატიული სა-
ხელმწიფოებრივი წყობაა, მაგრამ მას
მომ უნდა კეთილად გამოყენება; ისეთ
სახელმწიფოებში, სადაც ღმ-
რეპარტიბა და პარტიების სიმრავლე
უკვე საუკუნეებით არსებობს, გამო-
მუშავებულბა კამათის ეთოკა. ჩვენი
თამე კი ეს არც იყო და არც არის,
ჩვენი სულიერი და კულტურული
ღრნი იმღუნდა აბალოთა, რომ კამა-
თის დროს გადავდეთარ ერთმანე-
თს შირისდასუფიხობა, მურტობა, არ
ვერდობით — არც ცოცხალს, არც
მკვდას, ჩვენ ვივდე მჭროდ ჩვენი
ღღე ამბობდნენ: მიყვალბულბე ან
კარგი უნდა თქვა ან არაკარგი. ჩვენი
კი წმინათების ღღენუდვე ვერ ავ-
დაღბულბულვართ. ცუდის თქმას არ
ვერდობით, მკვდრებს სათლავებშიც
აბარ ვაყენებთ.

დაღდა ღმრე უღროსი თბობის ვერ



არწახელი ღღენდობელი ღღენდლისა
იმ საბაბით. თითქოს მათ დაღბუცეს
საქართველო.

ის კი გვაფიქვდება, რომ XIX-XX
საუკუნეებში ჩვენი ერის ცხოვრება-
ში მომხდარი ფაქტები შედგები იყო
სწორედ ქართველთა სულიერი ოდის
დაკინებბისა. სულმოკლეობისა.
ურთიერთმტრობბისა... და რომ წინა-
პართა ეს ნაკლი ჩვენშიცაა; ჩვენც
მონანი ვართ ამ სიმბაბისა. თავი
კი უკოდველი გვერინბა საკითხები
ისიცაა, მათ ღღვლას განა ჩვენ უკე-
თისნი ვინებობით? გავსულბდით
კი იმ წლების სიმბიბის?

საერთოდ ჩვენ გვაფიქვდება, რომ
ცოლვა უნდა გვეძლდეს, მაგრამ ცო-
ღვის ჩამდენი ადამიანი, როგორც
ბოროტის საცოდავი იარაღი, უნდა
გვიყვარდეს და გვებრალობოდეს. იგი
არ უნდა მოიქცეულით, არამედ უნდა
დავებმართო მას ნაკლის დაძლეული.
მომბის მხოვებას კი სიყვარული უნ-
და ედოს საფუძვლად, თორემ იგი
მოყვასისადმი სიძულელისა და მტრო-
ბაში გადაზრდებდა და უღრნი დიდი
ბოროტების სათავედ ექცევა. ნებ-
სიბერი პარტიის წყურბო თუ უპარ-
ტიუში, ხანდაზმულ თუ ქაბუკში
მტრო კი არა, ჩვენი უნდა დედა, და,
ძმა, მეგობარი უნდა დავინახოთ და
იმ თვლთახედვბად უნდა ვიზრუნოთ
ცხოვრების გამოსასწორებლად.

ღმერთო, თბობე ჩვენგან წმინდ-
ბას სტავბა, რათა მას მიუცეს სიშე-
აღბა იყოს მოყვალე ჩვენდამი; და
თუ არ შეგვიძლია მოყვალე ვიყოთ
სიშეაღბბით, როგორც
კონსტანტინე სეპეჩიანი, როგორც
ვამბობთ: „მომიტევენ ჩვენ თანა-
ღენი ჩვენი, ვითარცა ჩვენი მივე-
ტევენთ თანადღობა მათ ჩვენში“, გან-
ბა ჩვენი ცოდვებით ყოველდღობად
არ შეუვარცხვით ღმერთს? რატომ
ვითხოვთ მისგან ღღმბებობა, რო-
ცა ჩვენი უღმობებელი ვართ? და თუ

(დასაბრუნო)

ვადატეხები მოყვას შეცდომებს, ნუ ვფიქრობთ, რომ კეთილი ვართ თავს ვეგონებოთ ჩვენს საკუთარ მიღს კეთილეთ მხოლოდ.

გვიხიზნი მაშინ ვიქნებით, თუ საქმის კუთვას დავიწყებთ არა ღამნძვით, არამედ რეაქტივის გვერდით ამოვღებთ, ერთმანეთს მოსძებნით, ურთიერთგაგებით, კარგი იღვების ვაზიარებით.

სხვა გზა არ არსებობს; სხვა გზა დამწვრებელია, სასწრაფოდ უნდა შევდგას ყველა პარტიისა და საზოგადოების წარმომადგენელთა კრება, რომელიც გამოიწვევებს პარტიების კამათის ვითვის კანონებს, რომლის დაცვაც აუცილებელი იქნება ყველასათვის.

(ცნობილი ფაქტი). აღნიშნავს ნაკლებად იზიარებულ სხვათა შეზღუდვებს, მაგრამ როცა ეცნობინა მათ აზრებს და თავისს დაუბრუნებ, სწორად წესამართის ცვლილებები შეეცალოს თავის მოქმედებას და მიმართულებას.

ამიტომაც, თუ გინდა რომ ერთიანი გონიერული აზრი ჩამოყალიბდეს, ჩვენთვის მიუღებელი პოლიტიკურ-სოციალური უნდა ვაგებდეთ, უნდა თანახმა ვიყოთ, რომ პრესის საშუალებით ისინი საჯარო და ნათელი გახდეს მთელი საზოგადოებისათვის.

სხვა და სხვა აზრები ერთმანეთზე მოახდენს გავლენას. ისინი დავაბოლოდებანი, შევსებენ, მიიზიარებენ ერთმანეთს და საბოლოო კამპინებს შეწყვიტენ პოზიციითა ურთიერთგაგებას, კონსოლიდაციას.

იმისთვის კი, რომ გვეცნობი სხვათა შეზღუდვებს, ვანგაძობთ და ვანგანსდებთ მომდევნო გზის მიმართულებას, დრო გვეკრძალება; მიზეზი დავად იმისა, რომ სულსა და ხასიათს გვიხსნის სიჭარბე, სულსწრაფობა უნდა დავიყოთ, ხომ ფაქტია, როცა ვჭკარობთ, ბევრ შეცდომას ვუშვებთ.

ყოველივე აქედან გამომდინარე მიზანითა, რომ მიზნებისა და გზების კუთვას ივრთობდნ შემოსულმა პოლიტიკოსი თუ აზრის გამოთქმის ამ ფორმად დრო მოკლეა; ხალხს შეეჩინა მას, დაიღალა და უფეროაქცია ვანდას.

სასურველია, ყველა პარტიის მიზანსწრაფობით შევიძინო კომპეტენტური ორგანიზაციის ჩამოყალიბების „იდეა“ დაწიკ, რომელიც განხილავს ყველა უმარტივო საკითხს და წინადადებს, მთელი სამართლიანობით განწყობს მას და საბოლოოდ დაასაბუთებს ამა თუ იმ აზრის სისწორეს ან მართებულობას.

ორგანიზაციის გადამწყვეტილებას უნდა დავთანხმდეთ იღვების შემოქმედანი. ორგანიზაციის განაწინებ უნდა იყოს აუცილებელი შესრულებული.

მე იმედის თვალთ ვეუყურებ მომავალს. ამის საფუძველს გავალდებს

თუნდაც 19 მარტს მიმხდარი ფაქტი. ამ დღეს იმდობარა ჩვენში მიიხიზნებულა სიყვარულმა, შეერთდა დავასუსლითა ქართული სული, სინათლის მადლით ვანიბანა და თანადგომისა და თანაგრძობის სურვილით აღვისკო ერთგულნიხის ვიციტ წარსდგად ლტოხის წინაშე სიონის ტაძარში. დემოკრია იმისთვის მათ, რწერთმა დღოსკის და შეკარის სპირითველი.

უნდა ვგავსდვს, მტერი უმღურობა, თუ ჩვენ ერთად ვიქნებით. მან არ უნდა გამოხანხოს მოღალატე ჩვენს შორის. მტერი დღესაც არ ვგავლია, მაგრამ უფლის და ღვთისმშობლის დღმდობრე კალხის მიმდობილი, მათ ჩვენ ესაია წინასწარმეტყველის სიტყვებით მივბრუნებ: „თავით ორსულნი, ჩალს დაბადებთ, ცეცხლით თქვენს სხეულს, თქვენზე შეშემელი“ (ესაია 37, 36, 37, 38).

გახალისდო დღემ ფიქრი განსაზღვრავს ჩვენს განსაკუთრებულ მზრუნველობას ახალგაზრდებს; ეს სწორია, მაგრამ უფრო მეტი ყურადღება მზრუნველობის უნდა მივანაკეთოთ.

დღეს განსაკუთრებული მისია ეკონსრებათ ქართველ დღმდებს. მათ უნდა შეშინოს ცხოვრების გატყუებანი: თებელი წყის შეშელა. მათ ავცინდები დამე უნდა ჩაუხელონ შეიღებს ღვთისა და მიყვანის სიყვარული, ერთგულების, თანაგრძობის უნარი...

ცხოვრება ისე როგია მოწყობილი, არავისთან შეგუქნას კონფლიქტი, არავის აწყენინებ არ ავავის ვაწყენილი. ჩვენს შეიღებს უნდა შევძლებთ მომინებებს, შეინდებაც, ვაძტანებ; ეს იმას კი არ ნიშნავს, თითქმის მათ არ უნდა ვასწავლოთ დიპლომის დაცვა. მაგრამ მათ დღესაც ღირსეულად უნდა დაიკავან. არა ღაჩრეულ გზით; აქცის კვლით, ბოროტებით, დანებლობებით, არამედ სინაბოლით, შევიდობით, ურთერთბატვისკებით.

მოუშვებთ სიტბრძინსა და სიყვარულს, რამეთუ სიტბრძინე მარტობდენს სიყვარულში.

სანაგებო ყურადღება უნდა მიექცეს ასევე სკოლებს.

აშშ-დან საქართველოში ჩამოსული მოსწავლეთა რთი ჯგუფის ხელმძღვანელი მიამბობდა, რომ ისინი კოლეჯებში გვიგით გათვალისწინებულ საგნების გარდა ბავშვებს ასწავლიან ჩხუბისა და უსიამოვნების შეშდგ მასწავლებლებისა და მშობლების ჩაურევლად შეივრების სხვა და სხვა გზებს; ასწავლიან სკოთისქუმის, მიმტვევლობას, ვაკვირებულისად თანაგრძობას, შრომისადმი მიტყუცივებსა და სიყვარულს. ჩვენ კი ამბებ არც ვეფიქრობთ, ჩვენ ვასწავლით, ბერ პირის კლასობრივი მტერი და როგორ მოქმედან იგი.

სასულიერი სემინარიასა და აკადემიასი ივითებთა საგანი, რომელსაც „ზნებობრივი ღვთისმეტყველება“ ვწოდებთ. თუ ღვთისმეტყველება ჯერ

კიდევ მიუღებელია ჩვენს სკოლებში, სწავლა ხომ აუცილებელია. საგანს დაარქვათ „ზნებობრივი ეთიკა“ ა „ზნებობრივი კლტურა“ და შეეცნაინთ იგი სკოლის პროგრამაში.

დღეს ბევრს ლაპარაკობენ თანადღრავ შედგავივების ნაკლებ, გამოთქმულია მრავალი მოსახლბა, შეიგდავებულა პროგრამა. მაგრამ, იმას კი არავინ დავიგვებთ, რომ პირველი ნაკლები დამამთავრებელი კლასამდ ერთ სკოლაში მოსწავლეთა სწრაფ აღზრდა შეუძლებელია; რომ ამასუბილ და უღვინდა დამაშუალი, როცა პირველსკოლის ვაიწყულებთ, თითქმის იმდენივე ხანს აქვს ვაკეცოლებზე მობადილბეული, რამდენს ხნსაც ვახოვთ, ვეჭავთ, მთავი კლასის მოსწავლეს. სწავლების ასეთი ფორმით ხომ ბავშვს მალაუნებურად რომბტად გზრდით.

ყმაყმელის დატვირთვა თვდაპირველად მუშეუბი ფორმით, ვთქვათ 5 ან 10 წუთით უნდა დავიყოთ. შედგმე კი ნელ-ნელა მოვუძმბობთ დროს, რომ ისინი სიტბჯათის თანადღრავ შეევივნან. სწავლების პროცესში ჩვენ ის ნაკლებ უნდა ვავიჯთვალისწინებთ, რომ პირველებს გვანასიავებს საქმის კარგად დაწყება, მაგრამ დამთავრება კი ვევირის, არ ვევირის მათი ბოლომდე მიყვანა. ამიტომ ბავშვს რა ხნის ვამაჯვებლობებ დავგვიტანო ვაკეცივობზე, ისეთი დაგვულება უნდა მიეცეთ, რომ იმ დროში აუცილებლად ჩაეტიოს, დასაწროლის იგი არ საქმის ვაკეცივული ნაკლი მიანიკ, რომ მას ვამეუშუქვად დაწყებულების აუცილებლად დამთავრების სურვილი და მოთხოვნებლობა.

ალბათ, ყველაზე სასურველია, სკოლებში დაიყოს კლასების მიხედვით: ერთი სკოლა იყოს პირველი კლასებისათვის, სხვა — მეორე კლასებისათვის და ა. შ. ანდა ერთი სკოლა დაწყებითი კლასებისათვის, მეორე — მიზარბრდთათვის, და ა. შ. სამწლიანი შეუღდილი თითოეული.

ბოლო წლების მდღევაზრებამ დავგვანა, რომ ჩვენში მიმქმედება ძირითადი ვარძობებისა და ემოციებზე დაყრდნობილი და. რომ გონება არ დაყრდნობილი მას. ემოციურებია კარგია, იგი ჩვენთვის თესვბა, მაგრამ არ არის საქმარისი. ვგავლია ღრმა ანალიზის უნარი.

საერთოდ, უნდა თქვათ, რომ თანადღრავად ადამიანის აზროვნება ზედაპირულია, მოყუბულობა ღრმა ვანსებას, რისაც ვეფიქრობთ, რადიოს, ტელევიზიის, პრესის, კინოს, თვატროს და ინფორმაციის სხვა საშუალებების სიმართლის ხსენას. კაცო ვერასწრებს ყველაფრის ნიშნას, ამიტომ მტრ მისი გონება სწრაფად ვადილით ერთი საზინდან შეივრებ.

მიგვანია, რომ ამ ხანებში ვამოსწრობთა შეგვიტობთ, თუ შევიგებთ I კლასით დამამთავრებელი კლასამდ სასკოლო კურსი ღრმა აზროვნების სწავლებისათვის, სადაც ვამო-

ყენებელი იქნება ღვთისმეტყველების, სოციკის, ფსიქოლოგიის, ფილოსოფიის, ანთროპოლოგიის... მომავალზე, ჩვენთვის სულიერი და ინტელექტუალური პოტენციალი; (თეორიული მასალა აუცილებლად მაგალითებით უნდა იყოს ვანმტკიცებულ).

ღრმა აზროვნებასთან ზიარება ზემეს მტრად ვაუცილებლად ვანსებას ათვისების. ამასთან ჩვენ აღგზრდილი ნამდვილად კვებანი ახალგაზრდებს, რომლებიც იცხოვრებენ და იმოქმედებენ არა მხოლოდ ემოციებით; თავისუფალი იქნებიან მაქსიმალისთვის და ჩვენზე უფრო ვანინერად, რწმენით და სიმართლის წარმართვებ ცხოვრებას.

ქრისტიან ალფონსის ნათელი მოცეცხი მთელ სამყაროს. მისი მადლი იწინაშედულის უნდა ვანგთავისუფლებული ვიკავისგან, რათა ვეზიროთ კემშიტობებას; თუ არ ვანგამტაცებთ სხეული ძველი ადამისა და არ შევიმოსეთ ქრისტიან სამოსით, მანა-მადლი სიკვდილისათვის ვაფიქრებთ თავს.

მაგრამ ისეიომ ხომ შეშურა საკვდილის სიკვდილისა, — ივითხავს ზოგი.

სიკვდილი სამი სახისაა: ფიზიკური, სულიერი და მარადული. მატეოვარმა ჩვენ სულიერი და მარადული სიკვდილისგან ვგვისხნა; ვგვისხნა სულიერების ვანშრომბისა და მარადული სატბჯველობისგან. მან თავისი სისხლით და ჩრტივთ ვამოცისყდა პირველქმნილი ცოდვა დამართი მარწმუნეთათვის სიკვდილის ერთ შიკრად.

„მე ვარ ალფონსი და ცხოვრებ... — ბატანებს უფლიო, — რომელსა პრწმენებს ჩემი, მოთუცდეს, ცხონდებოდ და ყოველი, რომელი ცოცხალი არს და პრწმენებს ჩემი, არა მოუღვდეს იგი უქუნიანად“ (იოანე 11, 25-26). ალფონსიო მაცხოვარი არის უტყუარი სიტკიცება იმისა, რომ ვეშმარბიტება სტლებს სიტყვებს, სიტყვთ — ბოროტებისა, სიყვარული — სიძულვილის, სიციცხვლ — სიციცხვლ.

მამს, ალფონსიო ჩვენი ცოდვითი მიხედვითკულებნი და შევედგეთ ქრისტიანს; მასთან ერთად მოვედგეთ, რათა მასთან ერთად აღვსდებოდ და ვიძიდებოდ მასთან ერთად.

გვიხაროდით, რამეთუ უფლიოა ჩვენი მსაჯული, უფლიოა ჩვენი რჯული მძღებელი, უფლიოა ჩვენი მეთუდი; ის ვადავგარჩენს“ (ესაია 33, 22).

გვიხაროდით, მრისხნე პასლბა! ალფონსიო მაცხოვარმა დაგლოცით და ვაგამოძიებოთ.

თბილისი, 1990 წ.

სააღდგომოდ ქართველმა მეცნიერებმა მიიღო საპატარჯის ვაჭურა „მადლი“, რომელიც ამირიანდს სპირიტუალად ვამკავს. ჯგა ახასებს სპირიტუალქმელ, ქართული მართმადიდებლური ცეცხლების ცხოვრებას.

„მადლი“ პირველი მონიშნის დახმდებელია „სააღდგომო“ ვაჭურად. ვული კომპლექსის „ქართლის ცხოვრებას“ მხედვითი მიზანობრითა ცხოვრება ვახასებს ვარგახასობას; ვავანცო კომპლექსი — „მადლი“, ძველი და ახალი აღთქმის კომენტარები; სკაიბიკო უჩინათიხი; ვიგრიკო ცნობისა; „ნენება „მადლი“ ობტორიათავის და ყოველდღიური ლიტურგია.

ვაჭურბის მანქანა ვაჭაბუხებულა უფლებებისა და უფერბების, სხრულად საქართველოს კათოლიკობატარქის ილია მერობს დალიცვანი. სპირიტუალად ყველას ვაღვლიცავი სკაიბიკო ახალი აღთქმის დაჩრბებას, რომელსაც „მადლი“ ვაწარმო, დეკანდელ კატობრიანის ყველაზე მეტად მოდელი აკლია.

მადლი პირის ძილა ღვთის, რომელიც მიუძღის მთელ სამყაროს და კატობრიანს.

მადლი ღვთისა, ღვთისმეტყველთა ვანსატბიბი, არის უმღერობა შეტრინა და ნაკლიანია ანამქმებულ, ეს პრისცენა უმღერობა ვანქმერბების და ნაკლიანია ვანქმერბების ღვთისმადლი და უმღერბებას, თუ ავანბანის თავისუფალი ნებისყოფა არ ეწინააღმდეგება ღვთისგან მიწებულ მადლს და ღვთისობას მას.

ახალი ლექსები

ვანო ჩიქვაძე

საქართველო

აღსდგა!

ილია მირიანაძე

ერთხელ კიდევ გამაგონე
საუკუნო აღთქმა:
— ქრისტე აღსდგა!
ქრისტე აღსდგა!
საქართველო აღსდგა!

სადაც წაველ,
ყველანაშენი
იხედის ხმა დამხვდა:
ქრისტე აღსდგა!
ქრისტე აღსდგა!
საქართველო აღსდგა!

ქეშმარიტად!
ქეშმარიტად!
იმერსა და ამერს,
შემოაინა ტანზე უღვთოდ
დაფლეთილი ღამე.

ჩამოწმინდა სისხლმა ღობრი
დამრძიმებულ თვალებს...
გვიან მივხვდით, სალოცავი
ხატი შეგვიცვალეს.

ღმერთო,
ღმერთო,
შენ მოაკითხე,
იმის გვარს და ჯილაგს,
ვინც „გვიანუკა“ გაზაფხულის
სისხლიანი დილა...

ყელზე დანა მომბეჭენია
მე სხვითა და სხვათა.
ჩქარა, კიდევ გამაგონე:
— საქართველო აღსდგა!

ჩქარა, თორემ ჩამაჩოქებს,
დარბეული ვულსი.
საფლავში ნუ ჩამაყარებ,
უკანასკნელ სურვილს.

გააგონე მტერ-მოყვარეს,
მოსკოვსა და ბაღდადს:
— ქრისტე აღსდგა!
ქეშმარიტად!
საქართველო აღსდგა!

სონა ადვიშვილი

შენი თავი მიცოცხლე

მეც გიმღერებ ყოველ დღე
ჩემს საყვარელ სიმღერებს,
აღფეთქებული ძაბვით
შემოვყვები იმერეთს.

მერე შენთან ჩამოვალ,
გადავტყუებ ცხენისწყალს,
შენი მეკვლე ვიქტები
ყოველ ახალ წელიწადს.

შენ თუ ახლოს მეყოლე
ვიამყებ ამითაც,
მარტო ღვთის ანაბარა
ვერ დავტოვებ წამითაც.

ხელის გულზე დავიკვამ,
ვერას გავნახ სიცოცხლე,
ციდან ცაზე ჩიტვით
აღმა-დაღმა იფრინე.

შენი თავი მიცოცხლე
დიდხანს, ჩემო მშვენიერა,
სანამ არ მოგვწყინდება
ერთმანეთის ფერება.

არ ვმეფურო მისზე

ცოდვით სასვე ძველი ხანა
გაფრინდება ფუჟე,
შენთან ვატარებულ დღეებს
აღარ ენადვობ უკვე.

სხვაზე მეტი საყვარულით
გამისხნებ შემდეგ,
როგორც ადრე, ჩემს მოსისხლეს
ქელს არ ვუხრი დღემდე.



სული კბილით მიჭირავს და
მარტობას ვითმენ,
ღმერთმა ნუ ქნას, მაგრამ მინც,
არ გახსოვარ იქნებ.

არ გეწყინოს, რაც დაგებრდი,
თუ ვერ შეგისრულიე,
ზოგჯერ მინც, თავი ჩემო,
გავიწყდები თურმე.

თვითონ ჩემზე ვკარგავ იმდენ,
არ ვემდური ვისმე,
ნახევარი საუკუნე
პირფერობას ვისმენ.

ღმერთო, მაპატიე

უგემური წლები,
გვიწალი, ვერ დავთვალე,
ეს წუთისოფელი,
ისე გავატარე...

რა ხანია გულზე
ახსნილი მაქვს რიდე
ფათურაკებს აწი
მიაცე მომარადე.

თუ ვერ შეგისხნე,
ჩემს თავს თუ ვერ ვძლიე,
ღმერთო, შემიხდე და
ღმერთო, მაპატიე.

რთულია და მარტივი

სიცოცხლეში ჩემს სიმართლეს
დავებედი პირველი,
სულ ფხვანავებ მოვიარე
ამერი და იმერი.

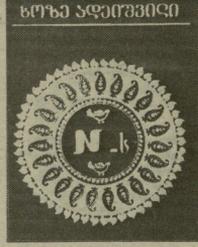
დაკარგული გულის სიბოლო
ვერ მოვნახე მცირელი,
როგორც ადრე ბავშვობაში
არ მაქვს შენი იმელი.

ამდენი ხნის გულის დარდი,
ჯერაც ვერ მოვიცილე,
შენს გარდა ამ ქვეყანაზე
სხვაც ბევრი მყავს მოცილე.

ოღოთვანე ეს ცნობერება,
აჭრილა კარტვიით,
ზოგისათვის რთულია და,
ზოგისათვის მარტივი.

გამისხანება ოღას...

დაკარგულზე გული მინც
ნაღვლიანად გოდებს,
უფრო მომესაკლისები
გამისხნებ ოღას.



გამომცემლობა „გრანა“ დას-
ტამა ხოზე ადგილობრივ ლექსე-
ბას კრებული „N.I.“
ახალ გამოცემაში თავმოყრილია
ბოლოდროს შექმნილი ლექსები,
რომელშიც პოეტი ხობას ახასს
საქართველოს მუწუნას, იტორი-
ას, კრებულში დიდი ადგილი აქვს
ღამისიხლი სატრფიალი ლირი-
კას.

გაღმორჩინდი ბუდიდან და
ღამისმეცნე მხარი,
აღამის ტომს არ მოაკლო
ბარბაქა და ხვავი.

ერთი ასად გამიმრავლე,
ქართელების მოღვამა,
მარტო კაცი ცალკე თურმე
არის მინც ცოდვა.

რა თქმა უნდა, კენს ყოველთვის
მირჩევნი ლუწი,
ეხლა უფრო მენატრები,
ვიდრე ადრე, უწინ.

ისა ვინცხვრავ დღემდე

თავჩაქინდრული დავდივარ ჩემთვის,
საწყალ თავს ვეღარ ვუცლი,
უმაღლური ვარ გაჩენის დღიდან
სიკვდილზე მწყდება გული.

მარადიული ცეცხლი ანთია
ყველა ქართველში ხსოვნის,
მტყუანი კაცის როლი ვიამაშობ
მადლიერი ვარ ყოვლის.

რაც თავი მასხოს, ბედს არ ვემდური,
სიმილზე მყოფნის მცირე,
სიკეთი სახვე ჩემს საყვარულში,
ექვს ვერ შეიტანს ვინმე.

ვფიცავარ შენს თავს, ჩემო თონა,
ჩემს სიმართლეში მენდე,
ჩემგნით სიტყვა არ გამოიტხია,
ისე ვინცხვრე დღემდე.

ღვინი ჰაჰანიშვილი

ბანაძე ბაგრატის

შარდამის იმით

ავტობიოგრაფია

ლოზიკა

მე აქლები ვარ,
მიეუყვები უდაბნოს
ბილიკს...
და მტკიცე კუზი,
სიმართლით
გადავსებულე.

აღბათ მეც ღმერთის
ნაწილი ვარ,
ყოვლისმომცველის,
თორემ სამყარო
სულში როგორ ჩამეტეოდა.

დალილი-დაქანტულ
აღმიაწებს,
მათ ვისაც ფრენი
აღარ შეუძლიათ,
კი არ მარხავენ...
მიწას აყრიან,
რომ ქარიშხლებმა
არ გაიტაცონ.

რა ტკბილი იყო
ის შემოდგომა,
წვიმილისაგან დამძიმებულ,
აწეწილი ფოთლებს
ჩვენს რომ გავხლიდა,
ასლა აღარ წვიმს,
მხოლოდ სევდა თუ
გამოგვრთყავს
მოგონებათა ლურჯი
სახილდან.

